

med ham; jeg troer, at Forposttjenesten er Infanteriets Tjeneste, og at Cavalleriets Hverv under en Forpoststilling indskrænker sig til hurtig at bringe Melbinger. Dertil er det bestemt. Vil man sende Cavalleriet frem som Forposter, maa det være bag dækkende Gjensande, hvor det ikke er synderligt udsat; men fordi man nu og da hist og her har seet Forposter fyre paa hinanden, deraf følger virkelig ikke, at man hyderligere skulde give sin Stemme til denne ikke rigtige Brug af Cavalleriet. Der er tilbage Patronilleringer, Afspøgninger o. s. v., men selv i denne Henseende er det da ogsaa kun enkeltviis, at en Anvendelse af Cavalleriet finder Sted. Men, at anstafte et saa kostbart Baaben for denne ganske specielle Tjeneste, synes jeg heller ikke stemmer med en god Oeconomi og en fornuftig og rigtig Anvendelse af den Sum, der udstes bevilget. Jeg skal endog kunne paavise et Exempel af vor egen Historie paa et Tilfælde, hvor det havde været bedre, hvis Cavalleriet slet ikke havde været tilstede; det er Slaget ved Isted. I den Episøde paa venstre Fløj, hvor vi led det smertelige Tab ved Øvre-Stolk, var i Forveien denne By bleven af søgt af en Cavalleriaafdeling, men hvad var Følgen deraf? Paa Grund af denne Baabenarts hele Natur og Bestaaffenhed kunde den selvfølgelig ikke foretage denne Afspøgning saaledes, som denne burde foretages, og deraf blev det den sørgelige Følge, at, da en Deel af vore Tropper havde passeret igjennem, bleve vi bestudte af de i Husene skjulte fjendtlige Soldater. Disse vilde ikke kunne være forblevne skjulte i Husene, hvis Afspøgningen var skeet med Infanteri, med andre Ord, man skal ikke bruge Cavalleriet, hvor Infanteriet skulde bruges. Dette er et Factum, som er bekjendt nok; jeg holder her den officielle Rapport i mit Haand, og der staaer det ganske tydeligt p. 28. Jeg kan altsaa ikke med Hensyn til Cavalleriet komme til nogen anden Overbevisning end den, jeg her har søgt at fremstille. Naar den høitærede Minister hittede, at Enhver, der nu voterer et ringere Antal Baaben, end der bliver forlangt, vilde fortryde det ved en Mobilisering, saa tilstaaer jeg, at jeg ikke har dette bybe Fremtidsblik, og jeg lykønsker Enhver, der troer at have det. Man handler

jo efter sin bedste Overbevisning, man voterer, som man — alle Omstændigheder vel overveiede — troer, det er kloge og rigtigt, og jeg tør tilføie i dette Tilfælde, som man finder det stemmende med en god Oeconomi; men dybere kan man heller ikke see i Tingene, og jeg troer egentlig, Ingen kan det. Den høitærede Minister hittede tillige, at, om der ogsaa blev anstafte flere Baaben til Cavalleriet end strengt nødvendigt, saa vilde disse Baaben kunne anvendes, være sig til Ingeniurtropperne eller til Søetaten. Hvad Ingenieurerne angaaer, troer jeg imidlertid, de være bedre tjente med et andet Baaben end Cavalleri-Bagladeriffler; men der er i Udvalget et æret Medlem af denne Baabenart, som maaskee nærmere vil udtale sig derom. Hvad Søetaten angaaer, kan jeg søge den samme Tilslugt, idet der ogsaa er et æret Medlem af Udvalget, henhørende til denne Stat, som vistnok heller ikke vil erklære sig for, at Søetaten vilde være synderligt tjent med Cavalleri-Bagladeribaaben. En Anvendelse kunde disse Baaben jo vel faae, men, om det vilde være den rigtigste og bedste Anvendelse af saa kostbart et Baaben, derom har jeg en Tvivl. Jeg maa endelig tilføie, at, uagtet jeg ikke skal tilbageholde mit Samtykke til Bevilling af Bagladeribaaben til Infanteriet, saa er det, uagtet alle de Fordele, dette Baaben kunde have, og som have viist sig andetsteds, dog ikke mig bekjendt, at vort Tab af Døde og Saarede i sidste Krig, ligesaa lidt som Østerrigerens Tab i sidste Krig af Døde og Saarede, har været større, end det sandsynligviis vilde have været, hvis Preusserne ikke havde været forsynede med Lændnaalsgeværer. Naar det kommer til Stykket, saa er det egentlig ikke Andet end den Tillid, Baabnet giver Soldaten, hvorpaa det kommer an, og denne Tillid kan styrkes eller svækkes, efter som han seer Virkningen af Baabnets forholdsvisse Godhed eller Sletthed. Jeg troer altsaa, at den fornuftigste og bedste og tillige med alle Omstændigheder meest stemmende oeconomiske Brug, man kan gjøre af Statens Kræfter, er at styrke Infanteriet, som er den Baabenart, der albrig kan undværes, og hvor med der selvstændigt kan føres Krig i Forbindelse med det svære Infanteri, det vil sige Ar-